

„Ja, gør du det! Det er i Virkeligheden slet ikke for tidligt.“

Oppe i sit maanelyse Kammer blev Jytte nogen Tid staaende ved det aabne Vindu. Hun hørte endnu den hule Gungren af Torbens Skridt nede paa den fliselagte Sti mellem de høje, genlydende Havemure. Og hun tænkte: Dernede gik det Menneske, der nu raadede for hendes Liv. En fremmed Mand — ja, for det var jo i Virkeligheden en hel anden, hun var kommen til at holde af, end den Torben Dihmer, som hun i alle disse Aar havde tænkt paa med saa megen Længsel. Ham havde hun allerede næsten glemt. Det var denne underligt tavse Fremmede, hun nu elskede og vilde knytte sin Skæbne til efter blot at have været sammen med ham en eneste Aften. Saadan var hun! ... Hun kom til at tænke paa noget, som hendes Far havde sagt til hende den Dag, da hun fyldte 16 Aar. Han havde klappet hende paa Kinden og sagt, at hun jo nu var bleven en voksen Pige, som man kunde tale fornuftigt med om alvorlige Ting. Han havde saa fortalt hende den gamle græske Fabel om, hvordan Mand og Kvinde oprindelig skabtes forenede i en Helhed men siden parteredes og sendtes ud i Verden hver for sig, saa de kun kunde finde hinanden igen ved Hjælp af det Instinkt, der kaldtes Kærlighed. „Men forresten skal du ikke bryde dit Hoved for meget med den Ting,“ havde han sagt. „Hold blot dine Øjne aabne, saa du kender ham, din paradisiske Tvillingbroder, naar han engang kommer.“ Historien havde gjort et stærkt Indtryk paa hende. Det var saa lokkende at tænke paa, at der et Sted i Verden gik en „Halv-